

DUES HORES DE SEXE EN ESCENA PER 3.000 PESSETES

Viatge a Bagdad

A Bagdad, la sala porno més famosa de Barcelona, ningú no hi va enganyat. D'això, ja se n'encarreguen els promotors, la publicitat explícita que apareix a la premsa, els pasquins instal·lats a l'entrada del local i el preu altament dissuassori de les seues entrades: 3.000 ptes. Ja sé que no estranyarà, però, per a qui no ho sàpiga, hi ha molta gent disposada a pagar tal quantitat per veure en un escenari dues persones que s'acaricien i que tracten de mantenir relacions sexuals. Si més no, això és el que nosaltres vam veure el dia que vam decidir acudir-hi.

Si us penseu que el que ofereix Bagdad és un espectacle de cabaret o de *music hall*, l'erreu. I també si us penseu que en els petits *sketchs* que es mostren tenen més importància els preàmbuls que la situació sexual. Al Bagdad es va per feina, és a dir, per l'entrecreix.

El primer passe de l'espectacle —n'hi ha un altre a la una de la matinada— s'inicia amb puntualitat anglesa a les onze. Com que el *show* és bastant llarg —dues hores—, valga

Bagdad és considerada una de les sales porno més importants d'Europa. Tot i dir que deixa fred l'espectador, el fet cert és que durant dues hores no n'hi va haver cap que s'alçàs de la seua butaca.

A. Robles

aquesta puntualització des del començament: les despeses en decorats i vestuaris no són, com ja es pot imaginar, excessives.

A la sala, i comptant molt per damunt, hi ha unes tretze persones. Només una dona, que no és sinó una amiga que s'ha oferit de bon grat a protegir-nos de les urpes de qualsevol artista que gose a proposar-nos res indigne.

El primer número de l'espectacle comença al so d'una melodia country & western alhora que fa la seua aparició en escena Vanessa. Vanessa és una dona que aparenta uns trenta-tants anys, rossa tenyida per allò de posar una nota exòtica, un conjunt blanc de brusa i faldilla adornat amb serrells, un cin-

George i Graciela Scott en un moment del seu número al Bagdad.

turó blanc amb una gran sivella i un barret del mateix color que no té res a envejar als que fan servir els multimilionaris texans. A l'escenari, i a poca distància de Vanessa, han col·locat un cavallet de fira amb les potes sobre una base de fusta i les mans enlaire. El sexe del cavallet va enfundat en un vibrador al qual Vanessa farà referència continuament durant la seua exhibició.

«¡Hola! ¡Bona nit! ¿Com esteu tots? ¡Benvinguts a la primera sala porno de Barcelona! Em dic Vanessa. Als impacients els diré que en aquest espectacle jo represente els entremesos, més tard vindran els plats forts. ¿Què us sembla el meu cavallet? Em pense que està molt enjogassat». Vanessa s'acosta a la primera línia de l'escenari i comença a parlar directament amb alguns dels assistents. La sala comença a omplir-se. «Encantada de conèixer-te. ¿Tu, com la tens, més gran o més petita que el meu cavall? ¿Més petita? Però si només són 17 centímetres. Bé, ja se sap que no sempre és qüestió de llargària, ¿veritat, guapo?» I el guapo, que sembla sentir-se particularment al·ludit, respon que sí amb grans moviments de cap. «Hola! ¿Em dones la mà? Bona nit, ¿com la tens? ¿Sí? ¿Tu també? ¡Uf, quina meravel·la, però si la tens arromangada! ¿Voleu que us calfe una mica?» Vanessa sembla sentir la insadollable necessitat d'acariciar les braguetes de tots els que són a la primera fila. Complaguts, s'eixancaren, amb més por dissimulada que amb veritable desig.

De sobte, el cavallet, potser gelós per les atencions de la seua mestressa, comença a renillar. Vanessa replega el vibrador, se'l passa pels pits, el col·loca damunt la gropa de l'animal i el munta. Una veu en off diu: «Caballito, caballito, métémela en mi chochito». El cavallet comença a moure's i, després d'uns segons de correguda, Vanessa sembla que ja s'acosta als límits d'un orgasme bestial.

«Mira, si hi ha una cosa que mai no permetrem a Bagdad és la presència d'animals», ens comenta Juani, l'ama del local. «La nostra sala està a punt de complir els dotze anys i només ens l'han tancada una vegada, per incompliment de certes mesures de seguretat. Fou aleshores quan es comença a comentar que alguns dels nostres artistes s'ho muntaven amb animals. Això no és cert. És veritat que alguna vegada vam tenir serps, però d'aquí a acceptar que un home o una dona mantinguin relacions sexuals amb animals a l'escenari, hi ha molta distància».

«Quant al públic, ací ve gent molt

normal. No, no només firaires. Aquesta nit n'heu vists molts perquè ara hi ha Construmat, però, normalment, rebem parelles, gent casada, i molts grups d'homes en comiats de solters».

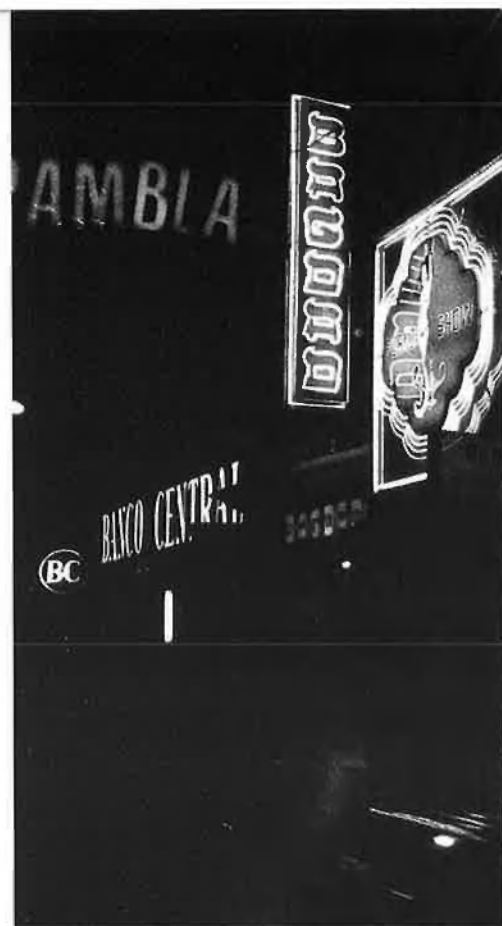
Després dels aplaudiments a Vanessa, la mateixa veu en off que ens anirà esbalaint al llarg del show, anuncia: «De vegades sota els reflexos de l'or s'amaga també la passió i el sentiment. Vegen, si no, aquesta història que hem recuperat per a vostès».

Una petita plataforma avança sobre l'escenari difusa dins un núvol de fum. A sobre, a poc a poc, va deixant-se veure la figura d'una deessa, d'origen gens clar, però identificable com a egípcia. La cara de la divinitat s'amaga sota una altra de més cara de color or. Està asseguda, du les mans creuades sobre els pits i en cada una un bastó. Una gran capa de color groc l'embolcalla de cap a peus.

Al seu costat, observant amb delit l'escena, hi ha una dona. La dea s'alça i dirigeix la seua mirada luxuriosa cap a ella. Una mena d'estremiment les recorre i, tot just uns segons més tard, totes dues s'enllacen al terra en una abraçada de pur desig. Finalment, al ritme d'una música que augmenta progressivament d'intensitat, arriba l'orgasme.

«Tot seguit, senyores i senyors, Bagdad es complau a presentar-los la seua fantasia oriental. Heus ací la meravellosa Judit». Es descorren les cortines i, allí, on un menys s'espera de trobar-se amb un número de malabarisme, salta la llebre. Durant deu minuts i a l'espera dels plats forts anunciats per Vanessa, la japonesa Judit s'encarrega de fer dubtar al públic de la capacitat de les nostres habilitats manuals. Pilotes, anells i bitles són llançats ara i adés i replegats amb una mestria inigualable. Però quan Judit ens deixa més sorpresos és sobretot quan decideix fer ballar sobre una llarga taula vuit plats alhora. L'operació es revela extremadament complicada, ja que cada volta que afegeix un plat al que inicia l'exercici ha d'anar a buscar-lo a una taula situada a dos metres de distància. En el trajecte, el plat que gira alenteix el seu moviment fins el punt que sembla que vaja a aturar-se, però és només una il·lusió, ja que Judit sempre arriba amb el temps necessari per a donar-li de nou velocitat al gir. El número obté un èxit increïble; un xàfec d'aplaudiments.

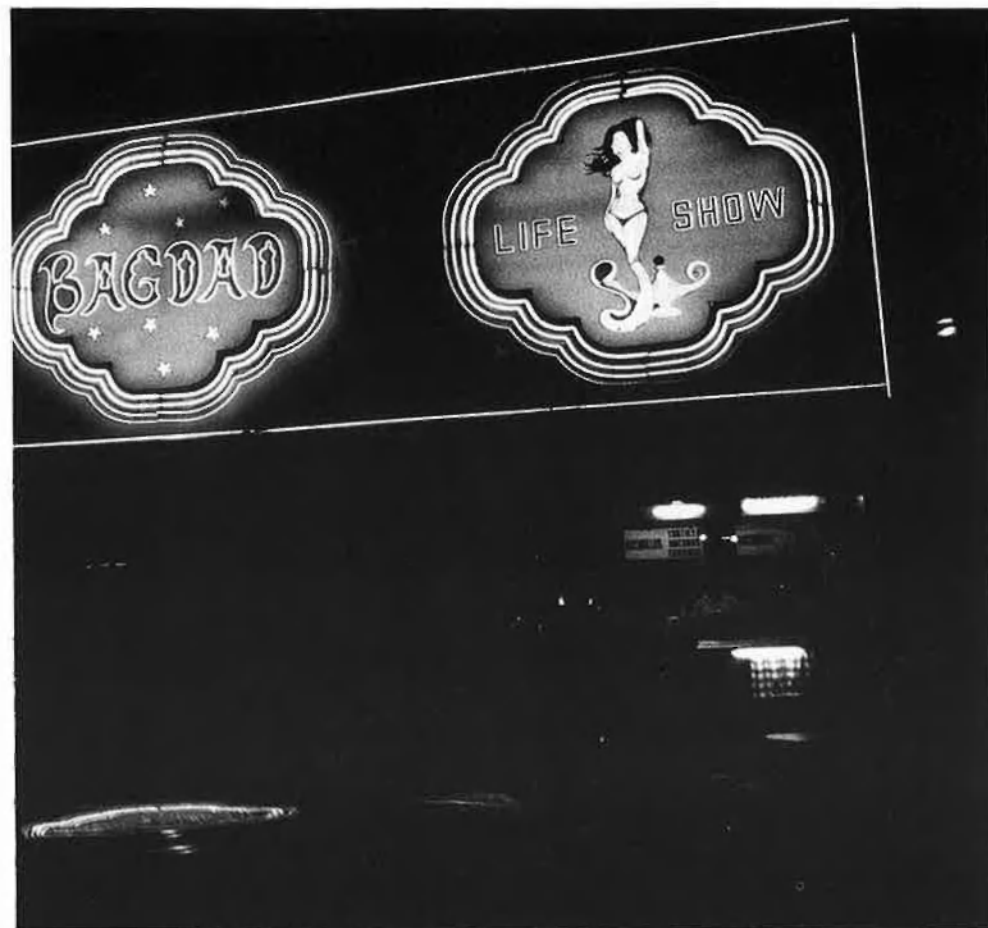
«Quan vam començar en Bagdad —continua Juani— muntar un espectacle era bastant més fàcil que ara. N'hi havia prou de traure algú nu a es-

cena per sorprendre a la gent. A més, si aquest nu era masculí, allò era ja el deliri. La falta de costum, clar. Ara, però, cal sofisticar el show, muntar una petita història en cada número, comptar amb un vestuari...»

«Els nostres artistes saben perfectament què vol el públic. Cap d'ells, però, no està obligat a fer res que no vulga. Quant a èxits, et puc dir que n'hem tingut molts. Un d'ells és el que realitzava Vanessa amb un nan que anomenaven Tres Cames. Un altre que també alçava molta expectació era el que realitzava Kuma, capaç d'alçar una campana de 30 quilos de pes amb el seu penis i d'arrosegat amb ell un carro on prèviament acomodava tres persones. Sí, era molt fort».

Tot just repostos de les gestes de Kuma quan sona pels altaveus de la sala la música del Telediario. Com que son les dotze de la nit algunsensem que d'un moment a l'altre apareixerà sobre l'escenari un televisor o que contemplarem una fantasia eròtica amb la pantalla de televisor davant. La misteriosa veu en off s'encarrega d'esclarir els dubtes: «Actualitat internacional. Continua la recerca de la doctora Livingstone, premi Nobel d'antropologia, desapareguda ara fa quatre setmanes en la selva de l'Àfrica Central. Diversos països d'arreu del món han fet arribar fins a les Nacions Unides les seues protestes més enèrgiques davant del que, asseguruen, es tracta

d'un cas clar de segrest. Com ja hem informat, en el moment de la seua desaparició la doctora Livingstone estava investigant la tribu dels Penis Llargs. L'esmentada investigadora afirmava en la seua darrera publicació que els components d'aquesta tribu tenen un penis millor dotat per a les relacions sexuals que la resta dels pobles establits en la zona».

Després de l'avanç, els espectadors de la sala tenim la sensació d'estar assistint a una veritable primícia ja que, mentre mig món està pendent de l'estatge de la Livingstone, nosaltres tenim la possibilitat de veure *in situ* on és; és a dir, immersa en una gran olla d'argila i a punt de servir d'esmorzar a un caníbal negre. La doctora, lluny de pensar en una tal possibilitat, no para de dirigir mirades al tapaculs del guerrer. «Ai, mami! ¡Ai, mami!», diu la doctora i de sobte se sent la cançó de Georgi Dann: «Mami, qué será lo que tiene el negro... Mami, el negro está rabioso...».

La Livingstone, potser calenta per les flames que comencen a envoltar l'olla, decideix cridar el negre. No sabem massa bé si el guerrer coneix l'anglès, però l'important és que es dona per al·ludit i acudeix a compartir l'olla amb la frívola doctora. Ella, que deu pensar que més val un negre en mà que no cent fent voltes a l'olla, el sedueix ràpidament. I el guerrer «Penis llarg», que no tarda a sentir-se realment exci-

tat, demostra a l'antropòloga que la fama dels de la seua tribu està veritablement justificada.

En el fragor d'aquesta compenetració entre la cultura enciclopèdica de la Livingstone i la saviesa primitiva del negre, se sent la música d'un regiment de llancers de la vella Escòcia. Així, mentre els gaites de Sa Majestat fan arribar els seus sons fins al més recòndit de la selva, la doctora exclama, plena de plaer i morta de ràbia: «Sempre han d'interrompre les meues experiències».

Com que la sala és quasi plena, els aplaudiments ara sonen més fort que mai. Mentre nosaltres ens demanem si el que acabem de presenciar realment és un plat fort o una simple xulla sense guarniment, la direcció de Bagdad es complau a presentar-nos «Les Olimpíades del porno», i així, a ritme de pas-doble, graciosa i eixorivida, apareix sobre l'escenari «Noemí», la vedette.

Cos escultural, vestidet de dues peces per deixar veure el que es pot veure, però no més, i micròfon a la mà, Noemí conclou els darrers acords d'«El bes». Després de saludar l'audiència i comprovar que a la sala s'han donat cita aquesta nit un anglès —que per res del món no abandona el seu paraigua— i dos japonesos, amb els ulls com a plats en un intent potser d'abraçar tanta carn com ha passat fins ara per l'escenari, Noemí ens demana

Al Bagdad, s'alternen els números de sexe amb altres de cabaret.

a tots que rememorem el vell costum de llançar *piropos* a les femelles.

La tradició sembla que s'ha perdut, però un dels més llançats li diu: «Et faré un petó al melic, però per dins». Noemí es queda de pedra i la sala, li ho jurem, també.

«La gent —ens comenta Juani— es queda una mica freda davant d'un porno, per això alternem els números de sexe amb altres de cabaret. Els mags, per exemple, solen tenir molt d'èxit a Bagdad, de la mateixa manera que Noemí, que balla i canta però que no ensenya res. Alguns dels nostres artistes són en la vida real parella. Amb nosaltres, per exemple, va estar treballant un matrimoni que fora de l'escenari es duien fatal però que mentre durava el seu número s'ho feien com ningú. Sí, tots tenen molta cura de la seua imatge, perquè la imatge compta molt en un espectacle d'aquestes característiques. Beuen molt poc, la majoria no fumen, segueixen un règim d'alimentació molt estricte i fan esport. Has de tenir en compte que el show es fa dues vegades al dia i hi ha homes que en les seues actuacions han d'ereectar quatre voltes per nit. Tu ja m'entens...»

«A mitjan anys seixanta —ataca novament la veu en off— es van produir en la societat occidental diversos moviments socials que feren trontollar els seus fonaments. Un d'ells vingué marcat per l'aparició del roc, fenomen que donà lloc a canvis en la moda, els costums i que després es veuria reflectit en tots els mitjans de comunicació. Amb vostès, dos dignes representants d'aquesta generació de desarrelats: George i Graciella Scott».

No sé per què, però ens féu la sensació que el que veuríem seria un autèntic plat fort, droga dura. A l'escenari, muntats en una moto, avançaven dos autèntics àngels de l'infern. Semivestits amb cuir negre i corretjams, a ritme de *heavy* arribaren fins al centre de l'escenari George i Graciella Scott.

Després de baixar de la màquina, una moto de trial impressionant, i de fer una volta per l'escenari, els nostres protagonistes se separaren. Ell opta per seure de nou a la màquina mentre es trau unes corretges i ella ens desafia a tots amb una mirada dura i tallant. Graciella, digna de Fellini, es trau un punyal de la mitja i se'l col·loca en el mugró alhora que fa girar l'arma. Al cap d'uns segons repeteix l'acció en el

Companyia
Flotats

El dret d'escollir

de Brian Clark
Adaptació de Carme Serrallonga
Direcció Josep Maria Flotats

Josep Maria Flotats

**Mercè
Bruquetas**

**Carme
Elias**

Joan Borràs

Eles Alavedra
Lloll Bertran
Marta Calvó
Lamin Cham
Jaume Comas
David Cuspinera
Pere Eugeni Font
Lluís Torner
Jordi Torras

Abel Folk

Teatre
Poliorama
Departament de Cultura

pit contrari. Finalment, se l'introdueix en la vagina. Quan creiem que estem assistint a un harakiri pèlvic, Graciella es trau tot d'una la daga de profunditats ignotes i la clava amb força en una post de fusta. La fulla i el mànec de la daga tremolen. El silenci en la sala és inquietant. La gent asseguda a la primera fila de butaques tracta d'afonarse en el seient i, inútilment, de recular. Només el visitant anglès roman imperterrit, potsar amb les seues galtes una mica més colorejades pel fluid de la sang a través dels capil·lars. Mai, però, no sabem si l'enrojolament és degut a la por o a l'excitació.

Graciella s'alça i va cap a la moto totalment nua. George la col·loca al seient, dels laterals de la màquina alça dues petites fulles i construeix una plataforma. Dubtem de la fiabilitat de l'autoescola on George haja realitzat les seues pràctiques, però no hi ha dubte que aquesta la sap resoldre amb nota. Aplaudiments.

«Senyores i senyors, Bagdad els presenta ara la Viuda més calenta del Paral·lel: Lita Lara». Heus-la ací, vestida amb una temptació de color negre, ribetada de randes, que la protegeix però que no la tapa, i cantant un cuplet molt picant.

Després de la cançó, Lita, amb molta desimboltura, s'acosta a la primera fila i espeta a un espectador: «¿I tu, tens piu o te l'has deixat a casa? ¿En tens? ¿Sí? ¿Tu me l'ensenyaries? ¿Només en privat? Uf, no m'interessa. ¿I tu, cara guapa, d'on ets? ¿De València? ¿Tu sí que me l'ensenyaries, veritat? ¡Quina meravella! A veure, vine ací que vegem com ets de valent». Entre els aplaudiments de tots, el cara guapa ix, i realment us podem assegurar que feia honor al seu malnom. Lita, que no acaba de creure's la sort de la nit, crida: «visca València!» i tota la gent respon «visca!» D'un moment a l'altre em veig també proferint «visques» a la Mare de Déu dels Desemparats. Però no, Lita desconeix l'altre crit capaç d'encendre el cor dels valencians que estan de fira a Barcelona i para més atenció a descordar la bragueta que als sentiments patris de qui es troba fora de la seua terra. Finalment, ho aconsegueix, la bragueta per fi s'obri. Lita agafa un paper de cuina i li neteja el glan abans d'introduir-se'l amb passió desfermada en la boca.

Al «cara guapa» no sembla posar-lo nerviós que tanta gent estiga pendent del seu piu. S'ho ha pres amb tranquil·litat. Es posa les mans al bescoll i fa certa cara de plaer de rebre una inesperada fel·lació. Lita, passats ja

tres o quatre minuts, i cansada ja de tant de tràfec opta per rematar la faena darrere de les cortines. O això suposem, ja que el valencià no tornà a ocupar el seu seient en quinze minuts com a mínim.

«Jo crec que les persones que fan porno tenen alguna cosa d'exhibicionistes», ens diu l'ama del Bagdad. «El públic que ve a veure l'espectacle també ho és en cert sentit. La gent no es talla gens. De vegades al Bagdad van alguns matrimonis i són les mateixes dones les que animem els seus marits perquè isquen i mantinguen alguna experiència amb algunes de les nostres xiques. I se'n van tan contents, escolta».

L'espectacle està a punt d'acabar. Amb prou feines falten uns minuts per a la una de la matinada. Però abans que siga l'hora, Claudia i Eva Son-chai ens presenten un últim número. La història, tal com nosaltres la vam veure, és així: dalt de l'escenari apareix una nina vestida de roig. Una xicota, encarregada de netejar-la, s'acosta, la toca i li trau a poc a poc la capa que la cobreix. Aleshores se sent una música i els braços de la nina comencen a oscil·lar. Tot seguit la nina baixa del seu pedestal i s'ofereix a la xicota en cor i ànima. Després d'unes quantes besades a la boca, la nina i la jove acaben caient a terra on es prodiguen un sens fi de carícies. Prompte, l'ardor amatori les obliga a desfer-se de la roba i, ¡oh sorpresa!, la nina ens deixa estupefactes en mostrar-nos el seu últim i més íntim secret: un penis i dos testicles. A la jove no sembla importar-li massa l'aparença un tant especial d'aquest híbrid entre Madelman i Barbie Superstar. Però, com en els millors contes, aquest amor acaba truncant-se quan la nina, en sentir una música, se sent impulsada no se sap ben bé per quins mecanismes, a vestir-se i a adquirir la seua rigidesa primitiva. Pura metàfora de l'amor entre els residents de l'Olimp i els habitants de la terra o evolució postmoderna del conte de Trenchanous.

L'espectacle acaba. Se sent la música final, es produeix la desfilada habitual d'artistes i la nostra, ja amiga, veu en off ens desitja que hàgem passat una estona agradable a Bagdad, la sala porno més famosa d'Europa...

A la porta de la sala, hi ha grups de persones que esperen entrar. La companyia que ha vingut amb mi se sent temptada d'explicar-los quins són els plats forts de l'espectacle. No sé encara com, però vaig aconseguir que no els contàs cap de les experiències del menú. □